

CONQUISTERA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

175 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tamany i número d'insercions.

ANY III - NÚMERO 103

OLOI, 6 DE JUNY DEL 1936

PREU 15 centims

Una tàctica equivocada

per R. PLA I CORAL

II

En el nostre article de la setmana passada, intentàrem demostrar com és hipotètica una millora en el nivell de vida de l'obrer basada en uns augments progressius en el preu dels salaris, a causa de l'alça que això produeix en el cost de la vida. Dèiem que res en treu l'obrer de cobrar una setmanada més crescuda si això ha de representar un augment en les seves despeses, sense que en millori la quantitat ni la qualitat dels articles que consum. S'esdevé en això un fenomen que podríem comparar molt bé al que passa en un rellotge d'arena: que mentre s'ompla un dels recipients l'altra es buida amb la mateixa proporció.

I ens planyíem que de tot això l'obrer no se'n dongui compte i que en lloc de gastar tantes energies en un problema que és, per aquest cantó, fatalment insoluble, no esmerci les seves activitats i tota la força de les seves organitzacions professionals a l'obtenció d'una altra mena de millores més sòlides i que significarien no gens menys que la seguretat i la tranquil·litat de la seva existència.

Deiem que totes les angoixes i totes les preocupacions de l'obrer consisteixen en aquests quatre punts negres que planen damunt de la seva vida: atur forçós, malalties, invalidesa, vellesa. Tenint com té l'obrer català—com l'obrer de molts països—sense resoldre encara d'una manera seriosa i eficaç, cap d'aquestes columnes mestres de la previsió social, com és que no se'n hagi preocupat d'una manera constant fins arribar a veure-les realitzades? En lloc d'això, dissortadament, ha preferit perdre llastimosament el temps i comprometre el prestigi de les seves organitzacions de classe rera unes quimeres que no li solucionen res o divagar per la nebulosa d'una hipotètica revolució social per la qual no està suficientment preparat encara i que no sabria quin ús fer-ne l'endemà mateix d'haver-la realitzada.

Mentrestant, però, l'obrer té que passar indefinidament per les angoixes de sempre, és a dir, exposat a trobar-se, el moment més impensat, en la misèria més espantosa, per culpa de tenir encara vulnerables del tot aquelles quatre crítiques contingències en les quals ha de trobar-se

forçosament algun dia en el curs de la seva vida, i que senyalàvem més amunt.

I no obstant, tenim la ferma convicció que amb una mica de bona voluntat i interès per part dels poders públics, dels patrons i dels obrers — puix que això hauria d'ésser l'obra conjunta de tots — no fora gens difícil l'assoliment d'aquestes importantíssimes millores, cabdals per a la vida de l'obrer. I tampoc fora gens arriscat afirmar que tot el que es faria en aquest sentit hauria d'ésser ben vist pels patrons no recant-los-hi sacrificis — encara que només fos per egoisme — tota vegada que vindria a posar un remei de gran eficàcia a la lluita endèmica, i cruenta a voltes, que hi ha establerta entre el capital i el treball i que tants perjudicis ocasiona a l'economia del país.

Garantim, doncs, a l'obrer un treball segur i abastament remunerat fins que es trobi al llindar de la vellesa o assegurem-li un subsidi proporcionat a les seves necessitats en cas d'atur forçós; garantim-li també, per mitjà de l'assegurança forçosa, que ni l'enfermetat ni la invalidesa jamai hauran de suposar per a ell o la misèria o l'haver de recórrer a la caritat i a la beneficència públiques; garantim-li encara, mitjançant un retir suficient, una vellesa tranquil·la, sense les angixoses preocupacions pel pa i l'aixopluc de cada dia, i digueu-nos, després de meditar-hi una estona, si resolent totes aquestes qüestions que signifiquen no gens menys que el benestar i la tranquil·litat de tants milions de persones, no hauríem resolt també una infinitat d'altres grans problemes que són avui com un quiste arrapat a la part més viva i més sensible de la humanitat i que dificulten el seu normal i tranquil desenvolupament.

Donem solució a tot això i sobrarà guàrdia civil, sobraràn presons, sobraràn assils i cases de beneficència; i mentre augmentarà el benestar i el nivell cultural dels pobles disminuirà fins gairebé a l'imperceptible la criminalitat i no tindrem que passar per l'horror i la vergonya d'ésser testimonis interessats de les tragèdies que cada dia s'esdevenen per aquests reconcs abandonats d'Espanya, l'origen de les quals gairebé sempre ha de cercar-se en la incultura i la fam. Resolguem tot això i haurem donat un gran pas per la solució de les crisis econòmiques, cada vegada més comunes, més llargues i ame-

naçadores. Amb treball segur i sense les actuals preocupacions pel dia de demà, tots els milions de parats que avui no poden entrar en el rengle dels consumidors i els que despenen poc a causa del dubte de si demà podrien fer-ho gens, buidarien aleshores els stoks de mercaderies que avui no troben sortida, malgrat la cruel paradoxa d'haver-hi generacions de famílies que van mal alimentades i pitjor vestides. D'aquesta manera, incrementant-se el consum s'incrementaria també la producció i el guany; i el nivell de vida dels treballadors pujaria progressivament, fins arribar a un grau desconegut avui dia inclús en els països de més vitalitat econòmica. Resolguem tot això i aleshores si que els poders públics, lliures ja en gran part de la preocupació més feixuga que avui els acapara per complet — la del manteniment de l'ordre per la força — podrien dedicar-se a fons a la tasca de reconstrucció del país, junyint-lo fortament al carro de la civilització i el progrés.

Quimeres tot això? De cap manera. De la possibilitat, de la facilitat fins i tot de solucionar aquests greus problemes en tenim, en gros i en petit, una munició d'exemples en el món. El procediment, la tècnica necessària que els hauria de fer possibles fa temps que funciona amb èxit als ulls de tothom. Només caldria que el que avui és sols la previsió d'un nombre determinat de persones sigui demà una legislació obligatòriament establerta pels qui més ho necessiten. Perquè el remei a totes aquestes xacres que hem deixat exposades — atur forçós, enfermetats, invalidesa i vellesa — no és res més que un problema de previsió i assegurança. I si aquestes funcionen avui amb èxit d'una manera privada, no hi ha res que impedeixi que puguin funcionar també, amb més èxit encara, d'una manera pública i obligatòria per tots els treballadors.

Un moviment obrer així encaminat, és segur que mereixeria l'adhesió i les simpaties de tothom, puix que és una qüestió de justícia. Els qui no tenen béns de fortuna, els qui s'han de guanyar el pa amb l'esforç continuat de cada dia, han de tenir garantit que mai els haurà de mancar d'una manera digna i els assisteix el dret d'esperar amb absoluta tranquil·litat els darrers anys d'una vida honrada de treball.